

kunde let se, at et Rhederi, som ønskede at benytte en saadan Mand, til hvem det selv havde Tillid, kunde være afstaaet derved, at han ikke kunde opfylde en saadan Betingelse; ja det kunde, som det ogsaa er bemærket paa et andet Sted, endog være, at en Mand ikke kunde føre sit eget Skib, naar denne Fordring skulde stilles til ham. Jeg kan overmaade godt forstaa, at i Søredlesshed det militære Medlem (Carstensen) følger sig stærkt berørt ved det noget uregelmæssige Forhold, som unægtelig fremkommer, naar de Fordringer, man stiller til en Befalingsmand, naar denne ikke selv kan opfylde den, skulle kunne suppleres derved, at en Underordnet kan opfylde dem, og at det ærede Medlem kan have den Betænkelse derved, idet man kan tænke sig, at Disciplinen og Ordren paa Skibet kunde lide derunder. Det ærede Medlem mente, at det var bedre at faste hele Ansvarret over paa Skibsføreren og ikke stille den Fordring til ham, at han skulde føre en Mand med sig, der havde de Tjenestefundskaber, han selv manglede, idet Skibsføreren da vilde være stærkt opfordret til at tage i Betænkning, hvorvidt han burde paatage sig Øverret som Skibsfører eller ikke. Jeg kan overmaade godt forstaa denne Tanke og tilbøds billige den; men jeg vil dog sige, at jeg tror, at den samvittighedsfulde Skibsfører, den Mand, der har Bevidstheden om det Ansvarsfulde i det Øverret, han paatager sig, vil, selv om denne Sætning bliver staaende, ikke let berolige sig derved, at hans Kundskab kan suppleres ved en anden Mand. Han vil ligesom være henvist til i Forveien, førend han tiltræder, at søge at skaffe sig saa megen Oplysning og Færdighed i at styre et Dampskib, at han ikke tiltræder sit Øverret som aldeles utrydlig. Det er, om jeg saa maa sige, en Smagsag, om man skal vælge disse Udtryk. Man har tilføjet denne Bestemmelse af praktiske Hensyn for at være sikker paa, at man i alle Tilfælde paa et saadant Skib havde en Mand, der kunde give Garanti for, at Dampskibet kunde føres med Sikkerhed. Man kan opgive denne Bestemmelse og stole paa, at den paagjældende Skibsfører i saa Tilfælde selv vil skaffe sig den fornødne Kundskab. Jeg ved ikke, hvilken af Delene der er at foretrække, men jeg tror ikke, man vil vinde Stort ved den Forandring, som blev antydet af det ærede Medlem. Jeg tror, at en paalidelig, dygtig og ærefjer Skibsfører vil se i Forveien at skaffe sig saa meget Kjenndskab, som der behøves, for at han ikke, om jeg saa maa sige, skal stilles som anden Mand paa sit eget Dampskib. Paa den anden Side vil denne Bestemmelse, dersom den bliver staaende, som den er vedtagen i det andet Thing, dog give en Garanti, hvis det Tilfælde skulde indtræde, at en Mand virkelig saa hurtig skulde overtage et Skib, at han ikke kunde skaffe sig det fornødne Kjenndskab til Førelsen af Skibet, eller hvis han skulde være letindig nok til ikke at bryde sig derom, idet man

da har en Sikkerhed for, at der er en Mand ombord paa Skibet, som forstaaer at føre et Dampskib. Jeg skulde derfor helst ønske, at Lovforslaget blev uforandret, ogsaa af Hensyn til, at man jo i saa Fald dog vilde have en overordentlig høi Grad af Sandsynlighed for, at det maatte kunne blive vedtaget, saa at vi kunde faae denne Lov, der igjennem flere Aar har beskæftiget os, bragt til Ende. Dette vilde jo være særdeles ønskeligt, da det dog fra alle Sider indrykkes, at Lovforslaget i alle væsentlige Henseender opfylder de Ønsker, man kan have til dette Omme, og da vi i Forveien ere overmaade flet stillede i denne Henseende, idet Alt det, vi have til Betyggelse af dette Forhold, indeholdes i Loven af 24de Marts 1875, og det er jo kun overordentlig ufyldbestigjørende Bestemmelser, som indeholdes deri. Jeg er derfor, som sagt, nærmest tilbøielig til at anbefale det ærede Thing at vedtage Lovforslaget uforandret, som det foreligger, medens jeg skal erklære, at jeg overmaade godt forstaaer og tilbøds sympathiserer med de Betænkninger, der bleve fremsatte af de tvende ærede Talere, som have haadt Ordet.

Taleren: Denne Lov har jo været underkastet en saa omhyggelig Behandling, og det forekommer mig, at den i det Hele saa godt svarer til de praktiske Formaal, som der her ved denne Leilighed er Spørgsmaal om at tilfredsstille, at jeg vilde anfse det for at være hensigtsmæssigt, at Loven vedtages af det høie Thing, saaledes som den foreligger. Det er vel saa, at den Betænkelse, som er anført med Hensyn til Slutningen af § 3, kan have nogen Vægt, men jeg tror dog, at denne Bestemmelser praktiske Betydning ikke er saa stor, som man fra nogle Sider har villet tillægge den. Jeg for mit Vedkommende finder ikke nogen stor Betænkelse ved, at den bliver staaende. — Der er en Ting, jeg med det samme vil tillade mig at fremhæve, og det er, at naar der tales om Førelsen af et Dampskib, saa er det, hvorpaa det for ham kommer an, ikke, og maasse ikke engang fornemmelig Kjenndskab til Dampmaskinen, men Evnen til at føre et Skib, der drives frem ved en anden Kraft end et Seilskib, og som i sin hele Bygningsmaade er forskjelligt fra disse, saaledes at det under mange Omstændigheder maa i Søen behandles paa en helt anden Maade. Det er jo vist nok, at et praktisk Kjenndskab her først erhverves ved at seile med et Dampskib, men en dygtig Seilskibsfører vil dog allerede gjennem det, han har truffet paa sin Vej, have erhvervet en hel Del af det derved. Jeg skal derfor tillade mig at foreslaa, at Loven vedtages saaledes, som den foreligger.

Præsiden: Jeg vilde kun tillade mig at henstille til den ærede Indenrigsminister, om ikke den Bestemmelse om Afgang til at fritage for